

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Živio sam u jednoj kući

Jasmin Jusuf Jusufović

Da rekoše mi prije
koliko puta čovjek
može umrijeti
možda bih k'o onaj na konju
počeo bježati
Prvo pomrijesmo svi
uzeše nam oči
uzeše nam čast i obraz
uzeše nam razum i
napraviše nas ludim
što smo vjerovali
Umrijev, onda, kada ukopah prvog
Umrijev, potom, kada me ne priznaju
umrijev, opet, kad ukopah trećeg
umrijev, potom, kada mi ne vjeruju
umirah svaki put, dok ne ukopah
trideset trećeg
sad jedino želim poživjeti
dovoljno dugo da
ukopam zadnjeg.
Živio sam u jednoj kući
pod krovom na četiri vode
od jutra čuvao koze i ovce
trčao za starijom braćom
da vode me u škole i fakultet
babi se kačio za skute
da me uči popravljati kamione.
Ne ponese krov ni pet čestitih snijegova
kad dođe nam komšija na vrata
i reče da kuća više nije naša
ja bio sam još uvijek mali
da znam da čovjek sa puškom
ne umije da se šali.
Koze i ovce nenapasane
škole i fakultete nedovršene

kamion nepopravljen
majčino pletivo i sofru
nedopleteno i nepojedenu
zabrtvi bezdušan čovjek
položivši pravo na naše zarobljene snove
i stvari koje su mu odreda bile nove.
Znali smo da poslije toga
nećemo imati ništa svoje
sem pogleda, spletenih prsti i
skloništa u njedrima u kojima
srce trese u strahu
nadi i snivanju i molitvi
da se ne skameni
Babo ubrzo izgubi kosu
majka zaboravi plesti
najstariji brat, što je išao na fakultet,
odluči zlu pokazati prsa,
majka ga molila, ne idi sine,
ubićeš nekoga,
neću majku puške se latiti,
već idem rane previjati
idem vodu odnositi,
babo mu pogleda u oči,
zagriže brk, okrenu suzu u mrak,
brat zatvori vrata, majka
šapatom poče brojati nas koji smo ostali.
Onda, kao da se brdo sruči,
kao da neko ugasi sunce,
pred nama nesta i babe,
i ostale braće
i otad mi više nikad
juli
ljetu i
utorak
nisu isti.
Majka je prepoznavala komšije
oni su je pogledima mrzili.
U tuđem svijetu, na prozoru,
majka je stalno šapatom
dozivala imena
puhala ih u vjetar
plakala i vehla.
I tako evo već generaciju.
Hoće da mi poprave kuću.
Ibrete se što će meni i majci velika kuća,
a ja ne mogu da objasnim tuđincu
da je to bila kuća
za sedmero stasitih, gajenih

koji su imali velike snove
koji su stali u četiri sobe
i sad me strah od mojega
hoću li umjeti il' umrijeti
jer dobrina je naše prokletstvo
ja neću umjeti komšiji
kad ponovo dođe
zatvoriti vrata
I kroz svu borbu
valja stegnuti prsa
pa majci odnijeti vijesti
da od petorice
njoj evo nose
samo dvije kosti.

Prethodno objavljeno: [Svezak 09 Br. 3 \(2014\): Jul](#)

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License](#).